

آیا دعای دسته جمعی مهم است؟

دعای دسته جمعی قسمت مهمی از زندگی کلیسایی است، که همراه پرستش، تعلیم صحیح، شام خداوند یا عشاء ربانی، و مشارکت است. کلیسای اولیه مرتب با هم جمع می شدند تا از اصول تعالیم حواریون، شکستن نان، و دعای دسته جمعی یاد بگیرند (اعمال رسولان ۲ : ۴۲).

وقتی ما با سایر ایمانداران با هم دعا می کنیم، اثر آن می تواند خیلی مثبت باشد. دعای دسته جمعی وقتی ایمان مشترکمان را بکار می بریم، ما را متحد و بنا می کند. همان روح القدس که در هر ایمانداری ساکن است، باعث شادی ما می شود وقتی پرستش خداوند و نجات دهنده مان را از دیگران می شنویم و این اتحادی در ما ایجاد می کند که در هیچ قسمتی از زندگی نمی توانیم آنرا پیدا کنیم. برای کسانی که تنها هستند و زیر بار مشکلات زندگی قرار دارند، شنیدن دعای دیگران که آنها را به تخت فیض خدا بلند می کنند، تشویق بزرگیست. همینطور وقتی برای دیگران شفاعت می کنیم، در قلب ما محبت و توجه به نیاز آنها رشد می کند. در عین حال دعای دسته جمعی، فقط انعکاسی از قلبهای افرادیست که در آن شرکت می کنند. ما باید با فروتنی (یعقوب ۴ : ۱۰)، راستی (مزمور ۱۴۵ : ۱۸)، اطاعت (۱ یوحنا ۳ : ۲۱-۲۲)، شکرگزاری (فیلیپیان ۴ : ۶) و اطمینان (عبرانیان ۴ : ۱۶) به حضور خدا بیاییم. متأسفانه، دعای دسته جمعی می تواند فرصتی باشد که بجای صحبت با خدا، روی سخن ما با شنوندگان آن دعا باشد. عیسی مسیح درباره این رفتار در متی ۶ : ۵-۸ اینطور اخطار داد که وقتی عبادت میکنی برای نمایش، و طولانی مانند ریاکاران دعا نکن، بلکه در خفا و در اطاق دعا کن تا وسوسه نشوی که ریاکارانه دعا کنی. در کلام خدا جایی نیست که بگوید دعای دسته جمعی، از نظر تأثیر و جواب گرفتن، قوی تر از دعای فردیست.

خیلی از ایمانداران به دعا بعنوان کاری برای دریافت خواسته هایشان از خدا نگاه می کنند، و دعای دسته جمعی اساساً فرصتی می شود برای دوباره بیان کردن لیست خواسته هایشان. دعای کتاب مقدسی، تجمع جریان عطش ایمانداران است که با هم وارد یک اتحاد هوشیارانه و نزدیک با خدای عادل، کامل و مقدس می شوند. چنین خدایی که به مخلوقاتش گوش می کند، باعث فوران حمد و پرستش (مزمور ۲۷ : ۴ ، ۶۳ : ۱-۸)، توبه و اعتراف (مزمور ۵۱ ، لوقا ۱۸ : ۹-۱۴)، شکرگزاری و قدردانی (فیلیپیان ۴ : ۶ ، کولسیان ۱ : ۱۲)، و دعای شفاعت خالصانه برای دیگران می شود (۲ تسالونیکیان ۱ : ۱۱ ، ۲ : ۱۶). پس دعا، متحد شدن با خداست برای انجام نقشة او، نه اینکه بخواهیم او را وادار به انجام اراده خود کنیم.



وقتی خواسته های خود را بخاطر کسی که شرایط ما را خیلی بهتر از خودمان می داند و "قبل از اینکه از او بپرسیم آنها را می داند" (متی ۶ : ۸) کنار بگذاریم، دعاهايمان به بالاترين جاها می رسند. به دعاهايی که در تسلیم به اراده مقدس خداست، همیشه جواب مثبت داده می شود، چه آن دعا بوسیله یکنفر شده باشد و چه بوسیله هزار نفر. این عقیده که دعای دسته جمعی

موثرتر است، تفسیری نادرستی از متی ۱۸ : ۱۹-۲۰ است "باز به شما می گویم هرگاه دو نفر از شما

در زمین درباره هر چه که بخواهند متفق شوند هر آینه از جانب پدر من که در آسمان است برای ایشان کرده خواهد شد. زیرا جایکه دو یا سه نفر به اسم من جمع شوند آنجا در میان ایشان حاضرم." این آیات از یک بخش بزرگی می آید که درباره راهنمایی و تربیت کلیسا در مورد گناه یک عضو است. تفسیر کردن آن بعنوان قول یک چک سفید به ایمانداران برای هر چه که در آن توافق کرده از خدا بخواهند، چه گناه آلود، چه احمقانه، نه تنها با تربیت کلیسا هماهنگی ندارد، بلکه بقیه کلام خدا را هم انکار می کند، بخصوص اقتدار خدا را. بعلاوه، این اعتقاد که وقتی دو یا سه نفر با هم دعا کنند، یکنوع قدرت سحرآمیز بطور خودکار در دعاهایشان وارد می شود، کتاب مقدسی نیست. البته وقتی دو یا سه نفر با هم جمع شده دعا می کنند، عیسی مسیح در آنجا حاضر است، حتی اگر آن دو نفر هزاران مایل از هم فاصله داشته باشند. دعای دسته جمعی مهم است، چون اتحاد بوجود می آورد (یوحنا ۱۷ : ۲۲ - ۲۳)، و یک کلید است برای تشویق ایمانداران برای همدیگر (۱ تسالونیکیان ۵ : ۱۱) و ملاحظه یكدیگر در محبت و اعمال نیکو (عبرانیان ۱۰ : ۲۴)

منبع: www.gotquestions.org